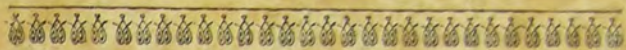

9026

Ἐξήκοσι ἀντιφώνησι

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

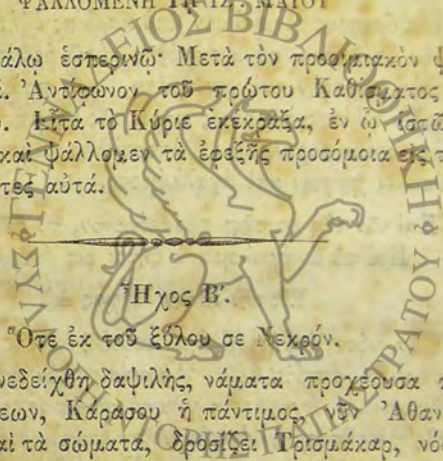
ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΤΟΥ ΝΕΟΥ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΠΟΛΕΩΣ.

ΨΑΛΛΟΜΕΝΗ ΤΗ 17^ῃ ΜΑΙΟΥ

Ἐν τῷ μεγάλῳ ἑσπερινῷ Μετὰ τὸν προσημιακὸν ψαλμὸν, τὸ ἀ. Ἀντίφωνον τοῦ πρώτου Καθίσματος τοῦ ψαλτηρίου. Ἔπειτα τὸ Κύριε ἐκεκραῖα, ἐν ᾧ ἰσαῶμεν στιχ. εἶ, καὶ ψάλλομεν τὰ ἐρεξίης προσόμοια ἐκ τρία, δευτεροῦντές αὐτά.

Ἦχος Β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε Νεκρὸν.

Κρήνη ἀνεδείχθη δαψιλῆς, νάματα προχερούσα πᾶσι πιστοῖς Ἰάσεων, Κάρασου ἢ πάντιμος, γὰρ Ἀθανάσιε καὶ ψυχὰς καὶ τὰ σώματα, ὀρραΐζει. Τρισμάκαρ, νόσους ἐχδιώκουσα, καὶ θλιβομένοις δεινῶς, μέγα παραμύθιον οὔσα. Ὅθεν μετὰ πόθου τιμῶντες, ταύτην εὐλαδῶς κατασπαζόμεθα.

Ὅτε ἐλειτούργεις τῷ θεῷ ἐν τῷ καιρῷ τρισαγίῳ Βασιλικῶν πρὸ πολλῶν, ἴστατο μακάριε, ὅτε καὶ ἐλεγες, μετὰ φόβου καὶ πίστεως, ἐπίβλεψον ἴδε, Κύριε ἐξ οὐρανοῦ, Τότε τὰ πλήθη πιστῶν, ἔβλεπον λαμπρότατον ἄ-

Ἐνωμένη ἐν Κρήνῃ

ΧΑΝΙΑ 1900

στρον, ἐν τῷ στοματί σου Παμμάκαρ, ἀπκστράπτων ὡ θε-
ομακάριστε.

Ἴνα βελτιώσης ὡς Ποιμὴν, τοὺς τῆς ἐπαρχείας σου
Πάτερ, ἐπωκοδόμεις Ναοὺς, Μουσεῖα ἀνήγειρες, καθηγε-
μόνας πιστῶν, ἐν αὐτοῖς τοῦ παιδεύεσθαι, τὰ τέκνα Παμ-
μάκαρ τὰ τῆς παροικίας σου, καὶ τὴν ἀμάθειαν πόρρω
ἐκδιώξας ὡς φύλην, πάντων τῶν κακῶν ὡς αἰτίαν, χά-
ριτι τοὺς πάντας μετεποίησας.

Δόξα Ἦχος Πλ. Β'.

Ἐκ βρέφους τὸν Κύριον ἀπὸ καρδίας ἐζήτησας, καὶ εὐ-
ρῶν ὃν ἐπόθησας, συνανεκράθης αὐτῷ βέοντα πλοῦτον ὑ-
περιδὼν μνηστὴν καὶ γεννήτορα, καὶ πρὸς Κωνσταντι-
νούπολιν φθάσας πεμφθεὶς παρὰ τῆς θεομήτορος, καὶ τὴν
ποιμαντορίαν παραλαβὼν, ἀπεστάλης ποιμὴν εἰς Χριστι-
ανούπολιν χαίρων καὶ ἀγαλλόμεος.

Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς προκείμενον, τὸ φῶς ἰλαρὸν
Καὶ τὰ ἀναγνώσματα ζήτηι εἰς Ἱεράρχην.

Εἰς τὴν λιτὴν Ἦχος Α'.

Τὸν νέον Ἱεράρχην καὶ νεοφανῆ ἐκ τῆς Κερκύρας ἀ-
νατείλαντα ἀστέρα θεῖον Ἀθανάσιον, ἐν ὧδαῖς ἀσμάτων
εὐφημήσωμεν, ἐγκρατεία γὰρ τὸ σῶμα νεκρώσας, καὶ τῇ
ἀπαθείᾳ ἀγνίσας τὴν ψυχὴν θεῖον ἑαυτὸν ἐνδιαίτημα, ἔπι
ἐν τῷ μετὰ σώματος βίῳ ἀπετέλεσε, διὸ καὶ μετὰ θάνα-
τον, ἐν γῆ μὲν αὐτοῦ τὸ σῶμα, ἐν οὐρανοῖς δὲ τὸ Πνευ-
μα δοξάζεται, καὶ πρεσβεύει ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος Β'.

Φιάλαι πεφύκασι τῶν ἀρωμάτων αἰ σιαγόναί σου, νῦν
Ἀθανάσιε, εὐωδίαί τοῖς πιστοῖς ἐκπέμπουσαι πνευματι-

κὴν, καὶ πᾶσιν μὲν δαιμόνων ἀπελαύνουσαι ἐπήρειαι,
ταρέχουσαι δὲ τοῖς ἐν πίστει προσερχομένοις ἰαμάτων χα-
ρίσματα, καὶ τούτους ἐνισχύουσαι πρὸς τὸν ἀγῶνα τῆς
σωτηρίας. Οὕτως οἶδε Κύριος δοξάζειν τοὺς αὐτὸν ἀντι-
δοξάζοντας, καὶ θεῶντας ἀπαύστως, Κύριε δόξα σοι.

Ἦχος Γ'.

Χριστοῦ τὸν Ἱεράρχην ὑμνήσωμεν Ἀθανάσιον, ὅτι διὰ
τῶν ἀρετῶν Ἀγγέλους κατέπληξε, δαίμονας ἐτραυμάτι-
σε, καὶ τοὺς λέγοντας τὴν φύσιν ἀσθενῆ κατήσχυεν, ἐ-
ξασκήσας γὰρ ἀληθῶς κατὰ τοὺς πάλαι Ἱεράρχας, Ἱε-
ράρχης ἔνθεος καὶ θαυματουργὸς ἀναδέδεικται. αἰσχυνέ-
σθωσαν οἱ περὶ τὰς ἀρετὰς τῶν πάλαι ἀγίων ἀμφιβάλλον-
τες, σιγάτωσαν οἱ κατὰ τὸν Ἀπόστολον τὴν γαστέρα θε-
οποιοῦντες· ὁ αὐτὸς γὰρ θεὸς καὶ πάλαι καὶ νῦν ἐστὶ, καὶ
οἱ βουλόμενοι δύνανται κατεκείνους σωθῆναι, πρέσβυν
προβαλλόμενοι τὸν σήμερον λαμπρῶς ἑορταζόμενον.

Δόξα Ἦχος Πλ. Α'.

Δεῦτε φιλεόρτων τὸ σύστημα, δεῦτε καὶ χορείαν στη-
σόμεθα, ἐπὶ τῇ ἐτησίῳ, ἑορτῇ Ἀθανασίου τοῦ νέου καὶ
Ἱεράρχου. οὗτος γὰρ τῷ Κυρίῳ πρεσβεύει ἵνα ρυσθῶμεν
πάσης νόσου ψυχικῆς, καὶ λοιμοῦ τοῦ δεινοτάτου· οἱ προσ-
φεύγοντες ἐπὶ τὴν πάνσεπτόν τε αὐτοῦ Κάραν καὶ κα-
τασπαζόμενοι ταύτην εὐλαβῶς ὡς θαυματόβρυτον, μετὰ
πόθου καὶ πίστεως· συνδράμωμεν τοίνυν πάντες ἐν τῇ
μνήμῃ αὐτοῦ, καὶ θερμῶς καθικετεύσωμεν πάντες μετὰ
δακρύων, βοῶντες πρὸς αὐτὸν, ῥῦσαι ἡμᾶς ὦ Ἀθανάσιε
πάτερ, ὡς πατὴρ φιλόστοργος, καὶ πάντων τῶν ὀλεθρίων
δεινῶν, καὶ ποικίλων κινδύνων, ἐρρησίβης τε καὶ ἀκρίδης,
ἀποσόβησον ἀφ' ἡμῶν, σῆς πρὸς Κύριον δεήσεσι.

Καὶ νῦν τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον Στιχηρὰ προσόμοια Ἦχος Πλ. Δ'.
ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσι.

Οἱ Γορτύνιοι ἅπαντες πανταχόθεν συνδράμετε, καὶ τῇ
θείᾳ Λάρνακι περιστήσαθε Ἀθανασίου τοῦ Νέου νῦν, βο-
ῶντες πρὸς Κύριον, δυσωπήθητι Χριστέ, ταῖς πρεσβείαις
τοῦ ποιμένος, καὶ διάσωσον ἐκ παντοίας κακώσεως καὶ
βλάβης, ὁρατῶν καὶ ἀοράτων, ἐχθρῶν ἡμᾶς τοὺς οἰκέ-
τας σου.

Ἐκ νεότητος Ἄγιε, συμπαθέστατος γέγονας, ἔλεδὼν
τοὺς πένητας, καὶ τοὺς πάσχοντας, ποικίλοις νόσοις ἰώ-
μενος, διό σου δεόμεθα, ἐκ βαθέων τῆς ψυχῆς, τὴν συ-
νήθη συμπάθειαν, ταύτην ἔνδειξον ἐφ' ἡμᾶς τοὺς σοὺς
δούλους Ἱεράρχα, καὶ παντοίων νοσημάτων, καὶ πειρα-
σμῶν ἀπολύτρωσον.

Κατὰ χρέος τιμῶμεν σε, Ἱεράρχα οἱ δοῦλοι σου, ὡς
ἡμῶν θερμότερον ἀντιλήπτορα, ὡς βοηθὸν ἀκαταίσχυ-
τον, προστάτην ὡς μέγιστον, εὐεργέτην ὡς κοινόν, σίτου
οἴνου ἐλαίου τε πλουσιώτατον, χορηγὸν καὶ ὡς φύλακα
τῶν δένδριων, καὶ χωρῶν καὶ κήπων πάντων, καὶ πρέσβυν
μέγαν πρὸς Κύριον.

Δόξα Ἦχος Πλ. Β'.

Ὅτε σου τὴν πανάσπηλον ψυχὴν ἀπέδωες εἰς χεῖρας
τοῦ Κτίστου σου, τότε τῇ πανδήμῳ ἀνόδῳ τὰ τῶν Ἀγγέ-
λων περιτρέχοντα πλήθη πρὸς ἀπάντησιν ἔσπευδον, ἡ δὲ
τῶν Ἀρκαδίων πληθὺς, σὺν τῇ περιχώρῳ ὀμηγύρει, τὸ
πάντιμον περιεκύκλουν σου σκῆνος, ὕμνους ἐπιταφίους
ἑβάζοντες, διὰ καὶ περιδεῶς αὐτὸ ἀσπαζόμενοι πικροῖς
κατέβρεχον δάκρυσι, καὶ ῥήμασι γοεροῖς ὀλολύζοντες ἐ-

πεβῶν, μὴ ἐγκαταλείπης τὰ τέκνα σου Ἄγιε, μὴ ἐάσης
ἡμᾶς ὄρφανους τῆς σῆς προστασίας, ἀλλ' ἐπίσκεπτε ἡμᾶς
οὐρανόθεν καταβάλων αἰεὶ τὰς τῶν ὁρατῶν καὶ ἀοράτων
πολεμίων ἐπιβουλὰς, καὶ ἐπαναστάσεις, τῇ πρὸς Θεὸν
παρρησίᾳ σου, σὲ γὰρ πρὸς αὐτὸν προβαλλόμεθα πρέσβυν
Πάτερ Ἀθανάσιε.

Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς

Ἀπολυτίκιον Ἦχος Α'. τοῦ λίθου σφαιρισθέντος.

Τῶν πιστῶν σε προστάτην, καὶ ταχὺν ἀντιλήπτορα Ἀ-
θανάσιε Πάτερ, ποιμὴν Χριστιανουπόλεως, ἀνέδειξε θεὸς
ἐπὶ τῆς γῆς, ὁ πάντων τῶν ὄντων κηδεμὼν, θεραπεύει γὰρ
σωμάτων καὶ παντοίων δεινῶν ἡ σεπτὴ κἀρα σου, δόξα
τῷ σὲ δοξάσαντι λαμπρῶς, δόξα τῷ σὲ θαυμαστῶσαντι
δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ πᾶσιν ἰάματα.

τῆς ἑορτῆς καὶ Ἀπόλυσις

Τὰ αὐτὰ καὶ εἰς τὸ θεὸς Κύριος, κ.τ.λ.

Εἰς τὸν Ὄρθρον μετὰ τὴν πρώτην Στιχολογίαν

Καθίσματα. Τὴν ὠραιότητα.

Πάθη τοῦ σώματος θεομακάριστε, πάτερ ἐξήρανας,
δακρύων ῥεύμασι, καὶ ἰαμάτων ποταμοὺς ἀνέβλυσας Ἱ-
εράρχα, ὅθεν προσερχόμενοι τῷ τιμίῳ λειψάνῳ σου, χά-
ριν τε καὶ ἔλεος δαψιλῶς ἀρυόμεθα, τιμῶντες σου τὴν
πάντιμον Κἀραν, πίστει θερμῇ καὶ εὐλαβείᾳ.

Δόξα καὶ νῦν τῆς Ἑορτῆς

Μετὰ τὴν δευτέραν Στιχ. τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ὁ πάνδημος λαὸς, καὶ πληθὺς Ἀρκαδίων, ἠθροίσθη
σχετικῶς τοῦ κηδεύσαι ἐντίμως, τὸ σῶμά σου τὸ ἅγιον
Ἱεράρχα θεσπέσιε, συνηθροίσθησαν καὶ περιχώρων τὰ
πλήθη, τὴν Σὴν κοίμησιν χρεωστικῶς ἐκτελοῦντες, καὶ
πόθῳ μακαρίζοντες.

Δόξα και νῦν τῆς Ἑορτῆς. Μετὰ τὸν Πολυέλεον.
Τὴν ὠραιότητα.

Σήμερον τέρπονται καὶ οἱ μονάζοντες, κατατρυφῶντες σου σκῆνος τὸ πάντιμον δῶρον ὑπέρτιμον αὐτὸ εὐρόντες ὡς Ἱεράρχα· ἐκ σοῦ γὰρ ἐκκέχυται, ἀενάως τὰ θαύματα, πίστει τοῖς προστρέχουσιν ὀχλουμένοις παθήμασι δεινοῖς. οἱ γηθόμενοι κραυγάζουσι, χαῖρε Χριστοῦ θεράπων.

Δόξα και νῦν τῆς Ἑορτῆς.

Οἱ ἀναβαθμοὶ τὸ ἀ. ἀντίφωνον τοῦ Δ'. Ἦχος.
Προκείμενον.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ Θάνατος τοῦ Ὁσίου αὐτοῦ Εὐαγγέλιον εἰς Ἱεράρχην. ὁ Ν'. Δόξα ταῖς τοῦ Ἱεράρχου καὶ νῦν ταῖς τῆς Θεοτόκου· τὸ Ἰδιόμελον. Ἦχος Πλ. Β'.

Ἀθανάσιε Πάτερ τῆ Πολιτεία ἰσαγγελε, καὶ πιστὸν θεράπων Χριστοῦ, ὡς ἔχων παρρησίαν πρὸς αὐτὸν, περιώριζε ἡμᾶς ταῖς εὐπροσδέκτοις πρεσβεΐαις σου, ἀπὸ παντοίων κινδύνων, ὅτι πρὸς σὲ καταφεύγομεν,

Σῶσον ὁ θεὸς τὸν λαόν σου.

Ὁ Κανὼν τῆς ἑορτῆς καὶ τοῦ Ἀγίου. ὠδὴ α'. Ἦχος Δ'.
Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον πέλαγος.

Θαλάσσης τῆς κοσμικῆς τὸ πέλαγος, σοφῶς διέδραμες καὶ εἰς λιμένα ἠχθῆς ἀσφαλῶς, τρισηλίου θεότητος, τοῖς ὑμνηταῖς σου, δώρησαι δύναιμι λόγου τοῦ ὑμῆσαι σε.

Γνωρίσας τῶν κοσμικῶν τὸ μάταιον, τούτων ἐξέκλινας καὶ ἀρεταῖς συνήθης τῷ θεῷ τῆς ματαίοις χαίρειν εἰπὼν, τούτῳ οὖν παριστάμενος μέμνησο πάντων τῶν τιμῶντων σε.

Φασγάνῳ Ἱεροσάνης χρώμενος, κατὰ τοῦ δαίμονος, τοῦ πεφυκότος ταύτῃ τοὺς πολλοὺς, ὑφαρπάζειν θεσπέσιε, δι'

αὐτῆς ἐθανάτωσας τὸν βροτοκτόνον ἀληθῆριον. Θεοτοκίον.

Δολίως ἐξαπατήσας ὁ ὄφις με, εἶχεν αἰχμάλωτον, τοῦ θεοθῆναι πόθον μοι ἐνθεῖς, διὰ σοῦ Πανάχραντε, ἀνακληθεῖς, θεθέωμαι, ἀναλλοιώτως ἀληθέστατα. ὠδὴ Γ'.

Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Ἀγάλλεται ἐπὶ σοὶ Χριστιανῶν ἡ πληθὺς, καὶ φαιδρύνεται, νοσημάτων κάκωσιν, ἀποβαλλομένη τῇ χάριτι.

Ἀγάπη τῇ πρὸς θεόν, τὸ σὸν σαρκίον Πάτερ ἐνέκρωσας, πόνοις πολλοῖς ἀσκήσεως, ὅθεν πρὸς θεὸν καὶ δεδοξασαί.

Κρυφίως τὰς ἀρετὰς, εἰργάζου ὅλως ἀποποιοῦμενος, δόξαν εὐκαταφρόνητον, ὡς λοιμαντικῆν τῶν ἀγώνων σου. Θεοτοκίον.

Σὺ μόνη τοῖς ἐπὶ γῆς τῶν ὑπὲρ φύσιν ἀγαθῶν πρόξειος μήτηρ θεοῦ γέγονας, ὅθεν σοὶ τὸ χαῖρε κραυγάζομεν.

Κάθισμα Ἦχος Α'. τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ἐπέλαμψεν ἰδοῦ, τῆς ψυχῆς μου τὸ ἔαρ, ἐπέφανε πιστοὶ ὁ σεπτὸς Ἱεράρχης, Πατὴρ Ἀθανάσιος, οὐρανίους χαρίσμασιν, ὡς οὐράνιος, πεποικιλμένος νυμφίος, νυμφευθεῖσαν γὰρ, θείαις αὐτῷ ἐκκλησίαν, αὐγάζων ἐλλάμψεν.

Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς.

ὠδὴ Δ'. ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα.

Ἐπαρθέντα σε τὰ στίφη τὰ τῶν δαιμόνων, ἐν Οὐρανῶ ἰδόντα τὴν Ἱεράρχην, λύπη κατετήκοντο οἰκτρῶς ὀλολύζοντα, τοῦ λαβεῖν σε μὴ κατισχύσαντα.

Δοξασθέντα οἱ χριστιάνοι θεωροῦντες, πρὸς Χριστοῦ σε τὸν θεσπέσιον Ἱεράρχην, ἡδοντα Χριστὸν τὸν θεὸν δοξάζοντες μέγιστα, τὸν ὑπερφύως σὲ δοξάσαντα.

Τριχίνοις ῥάχεσι περιβεβλημένος, ἔκρυπτες τὴν ἐσω-
θεν ἀρετὴν σου, ἔξωθεν ἄλλοις λαμπροῖς, καὶ σοφῷ σο-
φίσματι, σοφιστὴν κακίας ἀπεσόφισας. θεοτοκίον.

Σεσαρκωμένον τὸν Λόγον Ἀγνὴ Παρθένε, θεοπρεπῶς
ἐγέννησας καὶ μένεις παρθένος. ὅθεν ἀσιγήτοις φωναῖς
τὸ χαῖρε σοι Δέσποινα, πιστεῖ ἀδιστακτῶ κραυγάζομεν.
ὠδὴ Ε΄. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Σὺ Κύριε τὸν σὸν, Ἱεράρχην ἀνέδειξας, πηγὴν πολ-
λῶν θαυμάτων ἀπελαύνοντα ἐξ ἀνθρώπων, τὰς νόσους
καὶ ἀρρώστηματα.

Σὺ Ἁγιε ποιμὴν, ἀληθῆς ἀναδέδειξαι, Χριστιανουπό-
λεως ὄντως, οὐδαμῶς τούναντίον, μισθωτὸς καὶ ἀδόκι-
μος.

Φῶς πᾶσι γεγονὼς ἐναρέτοις σου πράξεις, φῶς ἀνε-
σπερον κατοπτεύεις, ἐν οὐρανῷ τὸν Σωτῆρα, χαίρων καὶ
ἀγαλλόμενος. θεοτοκίον

Φῶς τέξασα Ἀγνὴ, σκοπιθέντα τοῖς παισίμασι, πρὸς
ἀρετὴν φώτισόν με, ἵνα πιστεῖ καὶ πόθῳ, ὑμνῶσέ τὴν
Πανύμνηστον.

ὠδὴ στ΄. θύσωσι μὲ φωνῆς.

Ἐθρυψας τὸν σὸν ἄρτον, πεινώσι μακάριε, ἐλέησας
πενόμενους, καὶ πτωχοῖς ἐπήρεσας, τοῦτο χάριν, τοῦ
Χριστοῦ τοῦ ἐλέους ἐπέτυχες.

Μυρίπνοον εὐωδιαν, ἐκπέμπει ἡ Κάρα σου, ὡς εὐωδέ-
στατον ῥόδον. καὶ κοιλάδων ἄνθος, τοὺς πολλῶ πόθῳ σοι,
προσερχομένους εὐωδιάζουσα. θεοτόκιον

Παντάνασσα πληρωθέντα, πληγαῖς με ἰάτρευσον, θα-
νέντα ζῶωσον κόρη, ἢ θεὸν κῆσασα τὸν δοτῆρα τῆς ζω-
ῆς, καὶ τῶν ἄλλων καλῶν θεοδύμφευτε.

Τὸ Κοιτάκιον. Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ὁ δοξασθεὶς παρὰ θεοῦ θαυμασίως, δι' εὐωδίας καὶ
θαυμάτων ποιητῶν, ὑπ' ἀρετῶν ἀνθέων Ἀθανάσιε. φά-
νητι ταχύτατος, τοῖς πιστῶς σὲ τιμῶσι. πρέσβυς ἐκλυ-
τρούμενος, τῶν κακῶν ἐπήρειας, τοὺς σοὺς δὲ δούλους
Πάτερ καὶ ἡμᾶς, πρὸς μετανοίας ὁδὸν χειραγώγησον.

ὁ Οἶκος.

Τίς ἱκανὸς ἰσχύσειεν καὶ βουληθέντα ἐγκωμίαις, κα-
ταστέφαι τὸν Ἱεράρχην Ἀθανάσιον, ὃν ὁ Κύριος ἐδόξα-
σεν ἐν οὐρανοῖς διπλοῖς στεφάνοις, τῆς Ἀρχιερωσύνης,
καὶ τῆς ἀσκήσεως. τὴν δὲ τιμίαν καὶ χαριτόδωρον αὐτοῦ
Κάραν, σὺν τοῖς λοιποῖς λειψύνοις, πηγὴν ἀνέδειξεν εὐω-
δίας μυριπνόου καὶ ἰαμάτων, διὸ ἀμνηκανῶν, ἐπὶ τοῖς αὐ-
τοῦ ἐγκωμίαις, μετὰ πίστεως βοᾷ. τοὺς ἐπικαλουμένους
σε χριστιανούς Πάτερ σωματικῶν καὶ ψυχικῶν ἀπάλλα-
ξον, ἀποσοβῶν αὐτῶν καὶ τῶν ἐπ' αὐτοῖς πᾶν ζιζάνιον
γεννηματοφθόρον πᾶσαν σατανικὴν ἐπήρειαν. τοὺς δὲ ἐν
ταύτῃ τῇ Ἁγίᾳ Μονῇ ἐν ἣ τὰ σὰ ἐναπόκεινται λείψανα
σοὺς δούλους ταπεινοὺς εἰς μετανοίας ὁδὸν χειραγώγησον.

Τῆ ΙΖ'. Μαΐου μηνὸς μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς
ἡμῶν Ἀθανασίου τοῦ Νέου Ἀρχιεπισκόπου
Χριστιανουπόλεως. Στίχοι

Τρυφὰς παριδῶν φθαρτὰς κόσμου καὶ δόξαν.
Ἀφάρτους κεκλήρωσαι τὰς οὐρανίους,

Ὁ ὅτος ὁ ἐν Ἁγίοις Πατῆρ ἡμῶν Ἀθανάσιος καὶ Ἀρχιεπί-
σκοπος Χριστιανουπόλεως ἐν Γορτυνίᾳ, πατρίδα μὲν εἶχε τὴν
Κέρκυραν τὴν πρωτεύουσαν νῆσον τοῦ Ἰονικοῦ πελάγους, οὗ
τοὺς γονεῖς παραλαβὼν ὁ τότε ἡγεμὼν τῆς Πελοποννήσου Βε-

νετσάνος, περιφανείς ὄντας καὶ εὐγενεῖς, ἔφερον εἰς Καρύταιναν, (ἤγεμόνευον δὲ οἱ Βενετσάνοι τότε τὰς Ἰονικὰς νήσους). Ὁ πατήρ τούτου εἶχε καὶ ἄλλους τρεῖς υἱούς, ἐξ ὧν ὁ μὲν εἰς ἐνυμφεύθη εἰς Ἀρκαδίαν, ὁ δὲ ἕτερος Ἀντώνιος καλούμενος εἰς Καρύταιναν, λαβὼν εἰς γυναικα τὴν αὐταδέλφην τοῦ περιβοήτου ἄρχοντος καπετὰν Θανάσι· καὶ ὁ τρίτος ἦν μετὰ τοῦ Ἀλμυραλίου τάγματος τοῦ Βενετσάνου· τὸν δὲ ἅγιον Ἀθανάσιον παρέδωκεν ὁ πατήρ αὐτοῦ εἰς διδάσκαλον τινα ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ πατρίδι παρὰ τοῦ ὁποίου ἐδιδάχθη καλῶς τὴν Ἑλλάδα φωνῆν, καὶ ἐξόχως τὴν ἡμετέραν καὶ εὐγενῆ τὴν θείαν λέγου παίδευσιν ἢν ἡμερινὴν ὁ Μακάριος Δαβίδ, καλῶς ὀνομάζει, καὶ τῆς νυκτερινῆς ἀντίθετον. Ἄλλ' ἔτι νέος ὢν μετῆλθε πᾶσαν ἀρετὴν νηστείας καὶ δεήσεσι πρὸς τὸν ὑψιστον ποιούμενος· ἐλθὼν δὲ εἰς ἀνδρικὴν ἡλικίαν, καὶ πάντα τὰ χαμαίζηλα καὶ πρόσκαιρα ὑπεριδὼν, ἀφιερῶθη ὅλος εἰς Θεόν· ἀλλ' ὁ πατήρ του καὶ ἄκοντος τοῦ ἁγίου, ἀρραβωνίασεν αὐτὸν εἰς μίαν θυγατέρα ἄρχοντος τινος ἐμπόρου ἐν Πάτραις τῆς Ἀχαΐας· καὶ ὅτε ἀπέστειλεν αὐτὸν βιαίως μετὰ τινων ὑπηρετῶν εἰς Ναύπλιον νὰ ἐτοιμάσῃσι τὰ νυμφικὰ ἐνδύματα, καθ' ὁδὸν παρεκάλει μετὰ θερμῶν δακρύων τὴν κυρίαν Θεοτόκον, ἵνα καθοδηγήσῃ αὐτὸν εἰς τὸ τῆς ψυχῆς συμφέρον. Ὅθεν δὲν παρήκουσε τὰς αἰτήσεις αὐτοῦ· διότι φθάσας εἰς Ναύπλιον καὶ ἐτοιμάσας ὅλα τὰ πρὸς τὸν γάμον ἐνδύματα, καὶ τὴν ἐπιούσαν μέλλων νὰ ἀναχωρήσῃ, φαίνεται καθ' ὑπνον πρὸς αὐτὸν ἡ Κυρία Θεοτόκος μετὰ τοῦ Προδρόμου Ἰωάννου, καὶ λέγει αὐτῷ, «ὦ Ἀθανάσιε βούλομαι σε γενέσθαι ὑπρέττην τοῦ υἱοῦ μου καὶ σκευὸς ἐκλογῆς, καὶ ποιμένα τῶν λογικῶν προβάτων αὐτοῦ, πέμψον οὖν τοὺς σοὺς δούλους μετὰ τῶν νυμφικῶν ἱματίων πρὸς τὸν σὸν γεννήτορα, καὶ ἡ κόρη ἐτέρῳ ἄρχοντι συζευχθήτω. Σὺ δὲ πορεύου εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἵνα λάβῃς τὴν χάριν τοῦ υἱοῦ μου.» Ταῦτα εἰποῦσα ἡ Θεοτόκος μετὰ τοῦ Ἰωάννου ἀφανεῖς ἐγένοντο· ὁ δὲ ἐξυπνήσας καὶ ἔντρομος γενόμενος, διελογίζετο, ἐν ἑαυτῷ· καὶ παρατυχῶς ἐλθὼν εἰς θείαν ἀλλοίωσιν, εἶπεν ὡς γέννη τοῦ Κυρίου τὸ θέλημα· καὶ ἀποστείλας τοὺς δούλους μετ' ἐπιστολῆς

πρὸς τὸν πατέρα αὐτοῦ, ἔγραψε τάδε ἀνά πέμψης ἅπαντα τὰ νυμφικὰ ἱμάτια τῇ ἡμετέρα μνηστῇ, καὶ νὰ τῇ βεβαιώσῃς ἵνα συζευχθῇ μετ' ἄλλου τινος ἄρχοντος, διότι ὁ Ἀναστάσιος ἀναχωρεῖ εἰς τόπον μακρυνόν, καὶ δὲν θέλει τὴν ἰδίη πλέον.» Γράψας ταῦτα ἀνεχώρησεν εἰς Κωνσταντινούπολιν· ὁ δὲ τότε Πατριάρχης δι' ὀπτασίας προσκαλεῖ τούτον, καὶ τὸν χειροτονεῖ Ἀρχιεπίσκοπον τῆς χερουούσης Ἐπαρχίας Χριστιανουπόλεως, καὶ ὀνόμασεν αὐτὸν Ἀθανάσιον ἀντὶ τοῦ πρώην ὀνόματος. Ἄμα δὲ ἔφθασεν εἰς τὴν ἐπαρχίαν του ἔστρεψε πᾶσαν αὐτοῦ τὴν προσοχὴν εἰς τὸ ἐμπιστευθῆν αὐτῷ ποιμνιον ἵνα ποιμάνῃ αὐτὸ καλῶς καὶ καθοδηγήσῃ εἰς νομάς σωτηρίου· ναοὺς ἤγειρεν ἐξ ἰδίων του, εἰς πολλὰ μέρη ἐσύστησε Μουσεῖα ἵνα σπουδάζωσιν οἱ παῖδες τῶν ἐκεῖ χριστιανῶν, ὀρφανὰς κόρας ὑπάνδρευσε καλῶς, μὴ ἐχούσας οὐδὲ τὸν ἐπιούσιον ἄρτον. Τίς δὲ καὶ τὰς λοιπὰς αὐτοῦ ἀρετὰς διηγῆσται; Τίς δὲ τὰς καθ' ἡμέραν ἐλεημοσύνας, τὴν ἐγκράτειαν, τὰς ὀλονυκτίους πρὸς Κύριον δεήσεις, τὰς κατὰ τῶν δαιμόνων παλαιίστρας, καὶ τὰς κατ' αὐτῶν νίκας, καὶ τὴν διηνεκῆ τοῦ θανάτου μελέτην; Οὕτω δὲ γέγονε μέγας τὴν ἀρετὴν, ὥστε ὁπόταν ἐλειτούργει τῷ Θεῷ καὶ ἐξήρχετο πρὸ τῶν βασιλικῶν πυλῶν ἐν τῷ καιρῷ τοῦ τρισαγίου ἵνα ἐκφωνήσῃ τὸ Κύριε, Κύριε... ἄστρον λαμπρότατον ἔβλεπον ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ οἱ παρευρισκόμενοι. Καὶ τί δεῖ τὰ πολλὰ λέγειν; δύο δὲ ἢ τρία ἔτι θαύματα τοῦ ἁγίου διηγησάμενος, θέλω ἀπαλλαγῆ τοῦ νὰ μηκύνω τὸν λόγον περὶ αὐτῶν εἰς τι χωρίον Μπελτέκου καλούμενον, ὑπὸ δεισιδαιμονίας κινούμενοι οἱ κάτοικοι, κατέκαιον τὰ νεκρὰ τῶν τεθνεώτων σώματα, ὀνομάζοντες αὐτὰ βρυκολάκους, διότι δῆθεν τρώγουσι τοὺς ζῶντας· τοῦτο πληροφορηθεὶς ὁ ἅγιος, προσεκάλεσε τοὺς κατοίκους τοῦ χωρίου εἰς Καρύταιναν, καὶ προέτρεψεν αὐτοὺς, ὅτι ἡ συνήθεια αὕτη εἶναι ἐξω τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἐναντία τῶν Ἀποστολικῶν ποραδόσεων καὶ τῶν κανόνων· πρὸς δὲ εἶπε πρὸς αὐτοὺς ὅτι θέλει ὑπάγει εἰς τὸ χωρίον τους νὰ λειτουργήσῃ καὶ νὰ ψάλλῃ καὶ ἁγιασμὸν, καὶ ἀμέσως θὰ ἀναχωρήσῃσι τὰ

δαμόνια. Ἐκείνοι δὲ μὴ περιμείναντες τὸν ἅγιον ἔπραξαν τὴν ἐπιούσαν τὰ συνειθισμένα φθάσας δὲ ὁ ἅγιος εἰς Μπελτέκη, καὶ ἰδὼν αὐτοὺς ἀμεταμελήτους τῆς δεισιδαιμονίας, κατηράσατο αὐτοὺς καὶ ἀνεχώρησε· καὶ μετ' οὐ πολὺ τὸ χωρίον ἐρήμωσεν ἀπολεσθέντων τῶν κατοίκων κακῶς, καὶ ἔτι καὶ νῦν τὸ χωρίον ἐκεῖνο μένει ἐρημωμένον. Περιοδεύων δὲ ὁ ἅγιος κατὰ τὸ ἔαρ εἰς τὴν ἐπαρχίαν του, ἔφθασεν εἰς Μεγαλόπολιν· ἐκεῖ εἰς ἓνα ναὸν τῆς Μεταμορφώσεως ὑπάρχει μεγάλη τις λίμνη γεμάτη ἀπὸ βάτραχας· καὶ ἀφοῦ ἔψαλλαν τὸν ἑσπερινόν, ἔμεινε μόνος ἐκεῖ ὁ ἅγιος νὰ διανυκτερεύσῃ μετὰ τοῦ Διακόνου του, καὶ νὰ προσεῦχεται ἐν ἡσυχίᾳ κατὰ τὸ ἔθος· ἀφοῦ δὲ τὸ πρῶτον σονηθροίσθησαν οἱ ἱερεῖς καὶ ἅπαντες οἱ χριστιανοὶ διὰ νὰ λειτουργήσωσιν, ὁ ἅγιος μετὰ τὸ τέλος τῆς ἱεράς λειτουργίας, εἶπε πρὸς τοὺς παρενρισκομένους, αὐτὰ τὰ κατηραμένα βατράχια δὲν μὲ ἄφησαν νὰ ὑπνώσω ὀλίγον ἀπὸ τὰς φωνὰς των· καὶ μετὰ τοῦτον τὸν λόγον εὐθύς, ὡς τοῦ θαύματος! ἔμειναν ἄφωνα. Μετὰ δύο λοιπὸν ἔτη, ἀφοῦ ἐπεστρεψε πάλιν ὁ ἅγιος εἰς τὸν ἴδιον τόπον ἵνα πράξῃ τὰ ἴδια, δὲν ἤκουσε φωνὰς βατράχων· ἠρώτησε τότε τοὺς περιεστῶτας, τί ἔγειναν τὰ βατράχια; εἶπον πρὸς αὐτὸν, Δέσποτα, ἀπὸ τὸν καιρὸν ὅπου ἔργίσθησιν αὐτὰ, δὲν ἠκούσθησαν πλέον· τότε λέγει ὁ ἅγιος. Καὶ μὲ ἤκουσαν τὰ εὐλογημένα; καὶ μετὰ τοῦτον τὸν λόγον ἐφώναξαν παραντίκα ὡς τὸ πρότερον· τοῦτο τὸ θαῦμα ἰδόντες οἱ ἄνθρωποι ἐτρόμαξαν, καὶ ἐδόξασαν τὸν Θεόν· ἄλλοτε πάλιν εὐρισκόμενος εἰς τὴν Μητρόπολιν του, καὶ συνομιλῶν μετὰ τῶν προϋρχόντων τῆς Ἀρκαδίας, ἔχων δὲ εἰς χεῖρας καὶ τὸ κομποσχοινίον του εἶπε, ταύτην τὴν στιγμήν μέγας τις Ἄρχων ἐπέθανεν εἰς Παλαιὰς Πάτρας οἱ δὲ περιεργείας χάριν, ἐπεμψαν πάραυτα πεζόν, νὰ πληροφορηθῇ ἂν ὁ ἄρχων ἀπέθανε κατὰ τὴν πρόβησιν τοῦ ἁγίου· καὶ τῷ ὄντι ἐπληροφορήθησαν ὅτι ἀπέθανε τὴν ὥραν καθὴν ἡ πρόβησις τοῦ ἁγίου ἐσήμανε· οὐ μόνον δὲ ταῦτα ἀλλὰ καὶ πολλὰ ἄλλα θαύματα ποιήσας διὰ τῆς ἐνοικουσίας αὐτῷ θείας χάριτος, καὶ γενόμενος κλητὸν καὶ ὑπο-

γραμμὸς ἐναρέτου πολιτείας, μετέβη πρὸς Κύριον πλήρης ἡμερῶν, ὅπου τῶν εὐφραينوμένων ἡ κατοικία, εἰς τὴν τρίτην τάξιν τῶν ἁγίων ἱεραρχῶν· οὐ μόνον δὲ ὁ Κύριος ζῶντα αὐτὸν ἐθαυμάστωσεν, ἀλλὰ καὶ μετὰ θάνατον ἐδόξασε· διότι εἰς τὸ χωρίον Τουκλιμὰ κλούμενον ἀφόρισσε μίαν γυναῖκα ἥτις ἦν μάντις πρὸ πολλῶν ἐτῶν, καὶ πρόξενος πολλῶν κακῶν μαθοῦσα δὲ ὅτι ὁ ἅγιος ἀσθενεὶ βαρέως τρέχει εἰς Ἀρκαδίαν ἵνα ζῶντα προσθάσῃ τὸν ἅγιον, καὶ λύσῃ αὐτὴν τοῦ δεσμοῦ· ἀλλ' εὗρεν αὐτὸν ἤδη τεθνηκότα ἐκκοιμίζομενον εἰς ταφὴν· ὤρησεν οὖν ἐπὶ τοῦ κραββάτου ὀλολύζουσα καὶ βοῶσα πικρῶς, καὶ μετὰ θερμῶν δακρῶν, διὰ τί μὲ ἄφησες ἅγιε τοῦ Θεοῦ τὴν δυστυχήν ἀσυγχώρητον; πῶς νὰ ζήσω τοῦ λοιποῦ ὑπὸ τὸν δεσμὸν τῆς σῆς ἀράς; ἐλέησόν με ἅγιε., καὶ τῆς ἀράς με ἀπάλλαξόν· οἶδα γάρ ὅτι καὶ μετὰ θάνατον ζῆς ἐν Θεῷ.» Καὶ ταῦτα ἡ γυνὴ μετὰ δακρῶν· ὁ δὲ ἅγιος παρευθὺς (ὡς τῆς μεγάλης σου παρρησίας πρὸς τὸν Θεὸν Ἀθανάσιε) σηκώσας τὴν χεῖρα ὡσπερ ζῶν, εὐλόγησεν αὐτήν· τοῦτο τὸ θαῦμα ἰδόντες οἱ λαοὶ ἐξεπλάγησαν, καὶ ἐδόησαν ἅπαντες τὸ, Κύριε ἐλέησον· οὕτως οὖν τελειωθείς ὁ ἅγιος, ὡς προέφημεν, ἡ μὲν μακαρία αὐτοῦ ψυχὴ ἀγγέλθεν εἰς τὰς οὐρανίους σκηνάς, τὸ δὲ σῶμα αὐτοῦ ἐγκατέλειπεν εἰς τὴν γῆν, ὃ οἱ πιστοὶ κατέθετο ἐν ἐπισήμῳ τόπῳ ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τῆς Μητροπόλεως αὐτοῦ. Γινώσκων δὲ ὁ καπετὰν Θανάσης τὰ πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ ἁγίου καὶ τὰ μετὰ θάνατον θαύματα, μετεπέμψατο ἀπὸ Ἀρκαδίας τὸ ἱερόν τοῦ Ἀθανασίου λείψανον, καὶ δι' ἀσφάλειαν κατέθεσεν αὐτὸ εἰς τὴν σεβασμίαν Μονὴν τοῦ τιμίου Προδρόμου ἐν Γορτυνίᾳ, ἐνθα μέχρι σήμερον εὐρίσκεται ἡ σεβασμία αὐτοῦ κἀρα σώμα μετὰ τῆς χειρὸς καὶ μέρους ἐκ τοῦ λοιποῦ σώματός του, ὡς μέγας ἐν τῇ Μονῇ θησαυρός. Τὸ ἅγιον τοῦτο σῶμα ὅπου καὶ ἂν προσκληθῇ μετ' εὐλάβειας, ἱατρῶσει πάσαν νόσον, ἀποδιώκει τὰς ἀκρίδας, καὶ πᾶν ζιζανιον γεννηματοφθόρον, καὶ μάλιστα τὴν λοιμικὴν ἀσθένειαν· οὕτως ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος τὸν ὄσιον αὐτοῦ, οὕτως καὶ προσβείας Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ὠδὴ Ζ'. ὁ εἰρμὸς ἐν τῇ Καμίνῳ.

Ἄμ τῆς μεγάλης σου παρρησίας μάκαρ τῆς πρὸς τὸν θεόν, δι' ἧς ἤξιώθης τὰ μέλλοντα προορᾶν, διὸ προεῖπες τὸν θάνατον, τοῦ τεθνηκότος ἐν Πάτραις τινὸς ἐπισήμου Ἀρχοντος.

Ζέων τῇ πίστει ὠχοδόμεις Ναοὺς εἰς δόξαν θεοῦ, πάσι τρόποις ἐκδηλον παριστῶν, τὸν ἄπλετον ἔρωτα, ὃν πρὸς θεὸν ἐκέκτησο θεσπέσιε. Θεοτοκίον

Ἠλέους μήτηρ θεοῦ, ὡς τὸν ἐλήμονα τεκοῦσα θεὸν, διάσωσον τῆχος ἀπολλύμενόν με οἰκτρῶς, ἵνα πίστει κραυγάζω σοι, εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξίν ὑπάρχεις πανάμωμε.

ὠδὴ Η'. ὁ εἰρμὸς χεῖρας ἐκπετάσας Δανιήλ.

Ἐκφρενας ἐνοστάντες ἱταμῶς, σοῖς νουθετήμασιν, ὡς κατηράσθησαν ὑπ' ἀλλήλων ἐφονεύοντο, Κουρουνίου οἱ οἰκήτορες, οἱ προσπεσόντες ταπεινῶς συνεχωρήθησαν παρὰ σοῦ Πάτερ, καὶ τοῦ φόνου εὐθὺς ἀπηλλάγησαν.

Ἐρωθεὶς δυνάμει Χριστοῦ, ἰσχυες ἅπαντα, καὶ φωνὴν ἔπαυσας, μὴ ἐσάντων βατράχων Ὅσιε, τοῦ ὑπῆσαι σε βατράχων τε. τῇ συμπαθείᾳ φωνητέρους ἀπεκατέστησας, πάλιν μάκαρ, συγγνώμην τούτοις γενόμενος. Θεοτοκίον.

Ὁ θεὸς σεσάρκωται ἐκ σοῦ, δι' ἀγαθότητα κόρη Πανάμωμε, ὑπ' ἀνιάτων βελῶν πληγέντα με, συμπαθέστατα θεράπευσον, ὡς τοῦ Σωτῆρος ἀληθῆς μήτηρ Πανάμωμε πάντα γὰρ πράττεις ῥαδίως ὅσα καὶ βουλοιο.

ὠδὴ Θ'. ὁ εἰρμὸς. Λίθος ἀχειρότμητος.

Ἐσπευσας κόσμου ῥαγῆναι, καὶ Χριστῶ συμβασιλεύσας δι' ἀγωνισμάτων μεγάλων καὶ καρτεροῦς παμάκαρ ἐνοστάσεως, ὧ καὶ τοῖνον παριστάμενος, μέμνησο πόθῳ τῶν τιμώντων σε.

Ὁλως πρὸς θεὸν τεθειμένος, γηίνων πάντων ὑπερεῖδες, καὶ τῶν ἀρετῶν τῇ δυνάμει, Ἀγγέλοις Πάτερ σύσκηνος γέγονας, τοῦ ὄντως ἐρασμίου σου, ἐπαπολαύων τελεώτατα. Θεοτοκίον

Σαρκί ἐπιδηῆσαι θελήσας ὁ διακοσμήσας πάντα Λόγος ἐν σοὶ κατεσκήνωσε μόνην ἀγιωτέραν πάντων εὐράμενος, καὶ θεοτόκον ἔδειξεν, ἐπ' ἀληθείας Μητροπάρθενε.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Μονὴ Προδρόμου σήμερον ἀγάλλεται κατέχουσα, τὸ λείψανόν σου τὸ θεῖον, Ἀθανάσιε Πάτερ, καὶ σὺν αὐτῇ δὲ ἅπασα ἡ Γορτυνία χαίρουσα, πανηγυρίζει ἄσμασι, τὴν σωτοφόρον ἡμέραν τῆς μεταθέσεως τούτου.

Ἐτερον ἐν Πνεύματι τῷ Ἱερῷ.

Ὅτε μετέστης πρὸς θεὸν, γυναῖκα γοητεύτριαν πρὸς τάφον κομιζόμενος, ἦν ἀφόρησας πρῶην, δραμοῦσα καὶ προσπίπτουσα, τῷ σεπτῷ σου λείψανῳ τότε τὴν χεῖρα ἄρας λίαν συμπαθῶς, σὺ εὐλόγησας αὐτήν, θεὶς δεξιάν ὡς τὸ πρῶτον. Καὶ τῆς ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἶνους ἰσθῶμεν Στιχ. ΣΤ'. Ἦχος Πλ. Δ'.

Ὁμιλος ὁσίων Ὅσιε Ἱεραρχῶν ἡ πληθὺς, τῶν μαρτύρων ὁμήγουρις πάντων τῶν ἀγίων σε οἱ χοροὶ ὑπεδέξαντο. ἐν οὐρανοῖς σε θεὸς ἐδόξασε, καὶ ἐν Γόρτυνι, σὲ ἐθαυμάστωσαν. ὄντως ἐκπλήξεις, καὶ θαυμάτων ἔμπλεως, ἡ σὴ ζωὴ, Πάτερ Ἀθανάσιε, θεόφρων Ὅσιε.

Σκιρτᾷ χορεύει καὶ τέρπεται, καὶ Γορτυνίων κλεινῶν, πᾶσα τάξις θαυμάσιε, Ἀρκαδίων σήμερον ἐκτελοῦντες τὴν μνήμην σου. ὠδὰς καὶ ὕμνους Θεῷ ἐπάδοντες σοῦ ὀξυτάτην ἀεὶ ἀντίληψιν, τοῖς αἰτουμένοις σου, πίστει ἀδιστάκτῳ τε, παντοδαπῶν, ἐραπλοῦντι Ἄγιε, ἐνοχλοῦμένοις κακῶν.

Χαρίτας σοι οἶδεν Ἅγιε, ἡ τοῦ Προδρόμου Μονῆ, θλιβοθεῖσαν ἦν ἔσωσας δεινотάταις μάστιξιν καὶ κακῶς κινδυνεύσασαν. τῶν τῶν Ἀλβάνων δεινῶν κακώσεων, πάντιμον σῶμα σου λιτανεύοντες, ἔθεν κραυγάζομεν, Πάτερ Ἀθανάσιε ταῖς σαῖς εὐχαῖς, πάντοτε περίσωζε, παντοίας βλάβης με.

Δόξα Ἡχος πλ. Β'.

Τὸν γόνον τῆς Κερκύρας καὶ Χριστιανουπόλεως Ἱεράρχην, συνελθόντες ὡ φιλέορτοι, ἁσματικοῖς στεφάνοις καταστήσωμεν, ἀναβοῶντες πρὸς αὐτὸν Ἱεράρχα τοῦ Χριστοῦ, φρούρει ἡμᾶς ἐκ πάσης νόσου, καὶ παντὸς ψυχικοῦ ἀρρώστηματος, ἐπικαλουμένους σε σὺν εὐλαβείᾳ πολλῇ.

Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς.

Δοξολογία μεγάλη καὶ ἀπόλυσις. εἰς τὴν λειτουργίαν τὰ τυπικὰ ἐκ τοῦ κανόνος τοῦ Ἁγίου ὡδὴ Γ' καὶ ΣΤ'. Ἀπόστολον καὶ Εὐαγγέλιον ζῆτει εἰς Ἱεράρχην τῆ Ἠ'. Νοεμβρίου Κοινωνικόν, εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

ΤΕΛΟΣ.

ΤΥΠΟΙΣ ΡΑΔΑΜΑΝΘΟΥΣ.
